

Gevaarlijke Concepten

**Om Islam aan te vallen en te verenigen met de
Westerse beschaving**

Hizb ut Tahrir

Gevaarlijke Concepten

Om Islam aan te vallen en deze samen te laten smelten met
de Westerse beschaving

**Het Arabisch origineel van dit boekje is uitgegeven door
Hizb ut Tahrir**

Eerste druk Arabisch origineel:

1998 - 1419 H

Eerste druk Nederlandse vertaling:

2015 - 1436 H

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ
وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ * هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى
وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ
الْمُشْرِكُونَ

“Zij wensen het licht van Allah te doven met hun monden, maar Allah wil slechts Zijn Licht volledig laten schijnen, ook al haten de ongelovigen dit. Hij is het Die Zijn Boodschapper heeft gezonden met de leiding en de ware godsdienst, om deze te doen zegevieren over alle godsdiensten ook al hebben de afgodendienaren er een afkeer van.” (VBK soera as Saff 61, aaya 8 - 9)

Inhoudsopgave

Introductie	1
Terrorisme (<i>al irhaab</i>)	5
Interreligieuze Dialoog	10
Gematigdheid (<i>al wasatiejja</i>)	26
Fundamentalisme (<i>al oesoeliejjja</i>)	31
Globalisatie (<i>al ‘auwlama</i>)	37

Introductie

De strijd tussen goed (*gair*) en slecht (*sjarr*), waarheid (*haqq*) en valsheid (*baatil*) is één van de universele wetten van het leven. De wijsheid (*hikma*) van Allah ﷻ dicteert dat in de strijd en krachtmeting tussen mensen, de waarheid en het goede voorbestemd zijn om te overwinnen en de valsheid en het kwade voorbestemd zijn ten onder te gaan. Allah ﷻ heeft gezegd:

(وَلَوْلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ)

”...En als Allah niet een deel van de mensen door een ander (deel) zou verstoten, dan zou de aarde ten onder gaan. Maar Allah is de Bezitter van gunsten voor de werelden.” (VBK soera al Baqarah 2, aaya 251)

Ook heeft Allah ﷻ gezegd:

(وَلَوْلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيُنصَرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ)

”...En als Allah de mensen niet van elkaar weerhield, waren kloosters, kerken en synagogen en moskeeën waarin de Naam van Allah vaak genoemd wordt, zeker verwoest” (VBK soera al Hadj 22, aaya 40)

Zo ontketenden de Boodschapper ﷺ en zijn nobele Sahaba een intellectuele en politieke strijd tegen de *moesjriken* (afgodendienaren) en de overige *koeffaar* (ongelovigen) om een Islamitische Staat te stichten. Naast de intellectuele strijd volgde er tevens na het stichten van de Staat een bloedige strijd. Door middel van deze Staat kon de Islam uitgedragen worden als Boodschap van het goede en leiding (*hoeda*) voor de gehele mensheid. Door de jaren heen spanden de *koeffaar* samen tegen diezelfde Islamitische Staat. Ze hebben dit gedaan door middel van materiële acties zoals oorlog. Deze werden gevoerd onder andere door de Mongolen, Kruisvaarders en de *koeffaar* in Spanje. Anderzijds vielen zij de moslims aan door culturele en intellectuele acties, zoals de ketters (*zanaadiqa*), missionarissen en oriëntalisten dat deden om de *Khilafah* Staat te vernietigen. Deze Staat diende als uitvoerend orgaan met aan het hoofd een *Khalifah*.

Na de eerste wereldoorlog bereikten de *koeffaar* hun doel. Ze hadden de *Khilafah* vernietigd, de *Khalifah* verdreven en de Islamitische landen verdeeld in zwakke staten waarin de regels van *koefr* (ongeloof) werden geïmplementeerd. Zij dachten dat door zulke acties Islam verbannen zou worden uit de harten van de moslims.

Echter, nu vloeit het gevoel van herstel terug in de aderen van de Islamitische *oemma* (gemeenschap) door middel van haar gelovige, oprechte en bewuste zonen.

De *koefr* staten realiseren zich nu dat de kracht van Islam niet alleen beperkt is tot een uitvoerend orgaan. Daarnaast realiseren zij zich dat ze met het verleiden van bepaalde zwakke moslimzielen, door hen te lokken met de westerse cultuur, niet hun doelen zullen bereiken.

Na onderzoek en studie kwamen zij tot de conclusie dat de kracht van Islam (en die van de moslims) resulteert uit de Islamitische '*aqieda* (credo) en de ideeën die hieruit voortvloeien. Dit heeft hen ertoe geleid dat zij hun plannen moesten herzien en opnieuw vorm moesten geven. Het doel van deze *koefr* naties was om met hun officiële instituten en agenten (d.w.z. de heersers en denkers in de moslimlanden) de Islam een halt toe te roepen door de '*aqieda* te vernietigen en met name de politieke aspecten ervan. Zij deden dit door ervoor te zorgen dat de overtuiging dat de religie (*dien*) van het dagelijkse leven gescheiden moest worden, gemeengoed werd.

Ze begonnen met het adopteren van bepaalde ideeën en promootten concepten als nationalisme, socialisme, democratie, pluralisme, mensenrechten, vrijheid en vrijemarktbeleid. De drogreden en het gevaar van deze concepten zijn reeds uiteengezet en uitgelegd.¹

De *koeffaar* schoven toen andere ideeën naar voren vergezeld met acties als interreligieuze en interculturele dialogen, en de visie dat zowel de Arabieren als de joden zonen zijn van Ibrahiem (as). Ze begonnen Islam te verdoezelen met ideeën als terrorisme, fundamentalisme en extremisme.

Derhalve is het van vitaal belang dat we de oorsprong en de gevaren van deze meningen duidelijk maken aan de Islamitische *oemma* zodat deze bewust wordt

¹ zie het boek: 'De Amerikaanse campagne ter onderdrukking van Islam' van Hizb ut Tahrir

en de juiste houding hiertegenover aanneemt. Dit is omdat de onvermijdelijke terugkeer van Islam in het leven als een mondiale ideologie met een politiek systeem en verkondigd aan de mensheid door de *Khilafah* staat, duidelijk is geworden. Niet alleen voor de moslimactivisten, maar ook voor de Islamitische *oemma* en de vijanden van Islam die hun samenzweringen blijven voortzetten tegen deze *dien* en de *oemma*.

We behandelen deze ideeën niet zodat zij enkel begrepen worden of om onzekerheden weg te halen, maar om het gevaar en de drogredenen aan te tonen die het werk zijn van de *koeffaar*, geleid door de Verenigde Staten en Groot-Brittannië.

Met behulp van deze ideeën richtten de *koeffaar* zich op Islam om deze aan te vallen evenals degenen die werken voor de heroprichting van de *Khilafah*. Zelfs de komende *Khilafah*, wanneer Allah ﷻ het toestaat deze te realiseren, zal niet bespaard blijven.

Derhalve is het nodig deze ideeën en handelingen uiteen te zetten, zodat de moslims zich realiseren wat voor plannen de *koeffaar* gesmeed hebben tegen hen en tegen Islam. Dit zal ervoor zorgen dat de moslims stevig vasthouden aan hun *dien* en oprecht werken aan de heroprichting van de *Khilafah* volgens de methode van de Profeetschap. Door te streven om te leven zoals de Boodschapper van Allah ﷺ, zodat de heroprichting van de *Khilafah* en het regeren met hetgeen Allah ﷻ heeft geopenbaard kan worden gerealiseerd via hun handen.

Allah ﷻ zegt:

(هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ)

”Hij is het Die Zijn Boodschapper heeft gezonden met de leiding en de ware godsdienst, om deze te doen zegevieren over alle godsdiensten ook al hebben de afgodendienaren er een afkeer van.” (VBK soera at Tauba 9, aaya 33)

Als we doen wat Allah ﷻ van ons heeft gevraagd, kunnen we er zeker van zijn dat de hoop van de *koeffaar*, die samenzworen tegen de Islam en de moslims, verpletterd zal worden. Zij zullen hun rijkdommen verliezen en het vuur zal worden ontstoken. Allah ﷻ zegt:

(إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ)

”Voorwaar, degenen die niet geloven besteden hun bezittingen om (de mensen) van het Pad van Allah af te houden. Zij zullen deze (bezittingen blijven) besteden, maar daarna zullen deze een bron van spijt voor hen worden en uiteindelijk zullen zij worden verslagen.” (VBK soera al Anfaal 8, aaya 36)

Terrorisme (*al irhaab*)

Taalkundig gezien is *al irhaab* (terrorisme) een zelfstandig naamwoord dat afstamt van *ar-ha-ba*. Dit betekent ‘iemand bang maken’ en ‘schrik aanjagen’. Allah ﷻ heeft gezegd:

(تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ)

”Om ermee de vijanden van Allah af te schrikken” (VBK soera al Anfaal 8, aaya 60)

Dat wil zeggen dat je de vijand angst in moet boezemen. Maar vandaag de dag heeft dit woord een nieuwe betekenis gekregen. Op een congres in 1979 hebben zowel de Amerikaanse als de Britse inlichtingendiensten ingestemd om terrorisme te herdefiniëren tot:

‘Het gebruik maken van geweld tegen de burgerlijke belangen om politieke doelen te behalen’.

Vervolgens zijn er vele internationale conferenties en congressen gehouden en wetgevingen en regels gemaakt. Deze hadden als doel om alles wat beschreven kan worden als ‘terrorisme’ te definiëren. Daarnaast was het van belang om de type groeperingen, organisaties en partijen te benoemen die daadwerkelijk terrorisme praktiseren of welke van hen dit ondersteunen. De *koefr* staten beweren dit gedaan te hebben om de vereiste maatregelen te adopteren om terrorisme adequaat te bestrijden en de verspreiding ervan in te perken.

Het blijkt duidelijk uit de regelgevingen die spreken over terrorisme dat deze verre van accuraat zijn. Deze antiterroristische maatregelen zijn onderworpen aan politieke vooroordelen van de regering die deze uiteindelijk tot wet verheft. Bijvoorbeeld, we zien dat de Verenigde Staten de liquidatie op de Indiase Ghandi zagen als een terroristische daad. Daarentegen werd de liquidatie op koning Faisal, noch de liquidatie op Kennedy bestempeld als een terroristische daad.

Aanvankelijk beschreef men het opblazen van het FBI gebouw in Oklahoma als een terroristische daad. Wanneer duidelijk werd dat Amerikaanse militie achter de explosies zaten, veranderden ze hun beschrijving van een terroristische daad naar simpelweg een criminele daad.

Voornamelijk de Verenigde Staten beschrijven bepaalde groeperingen als zijnde populaire oppositie bewegingen. Voorbeelden hiervan zijn de rebellen van Nicaragua, de IRA en anderen. Ze beschouwen de strijders van de bewegingen, wanneer deze werden gearresteerd, als krijgsgevangen volgens het Protocol (1) uit 1977 van de Genève Conventie. Aan de andere kant, wordt elke beweging die Amerikaanse belangen of de belangen van zijn agenten tegenaat, beschouwd als een terroristische beweging en wordt geplaatst op een lijst van terroristische organisaties. Deze lijst, welke periodiek wordt uitgegeven door het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken, bevat de meeste Islamitische bewegingen uit Egypte, Pakistan, Palestina, Algerije et cetera.

Sinds de jaren tachtig heeft Amerika zowel nationaal als internationaal de publieke opinie gevormd naar wat in haar oogpunt terrorisme inhoudt. Ze hebben constant acties uitgevoerd gericht op burgerlijke doelen voor eigen profijt, deze acties waren afkomstig van politieke of militaire bewegingen welke niet verbonden waren met Amerika. Anderen waren bewegingen die verbonden waren aan de inlichtingendienst van Amerika. Bijvoorbeeld, vele rapporten geven aan dat sommige acties welke beschreven werden als terroristisch, afkomstig waren van personeel gelieerd aan de CIA, zoals het kapen van het TWA vliegtuig in Beiroet in het begin van de jaren negentig. De Verenigde Staten maakten ook gretig gebruik van de situatie tijdens de explosie bij de Amerikaanse al Khobar basis in Saoedi-Arabië. In 1996, bij de G7 conferentie in Parijs maakten ze veertig aanbevelingen betreffende de strijd tegen het terrorisme. Zelfs voor ze de identiteit van de daders wisten, gebruikten ze de incidenten als het World Trade Center bombardement in New York en het bombardement op de FBI bureaus in Oklahoma om de antiterrorisme wetgeving te promoten. Deze werden allen goedgekeurd door het Senaat van de Verenigde Staten in 1997.

De G7 aanbevelingen en de antiterrorisme wetgeving gaven de Verenigde Staten de autoriteit om elke terreurverdachte wereldwijd te vervolgen.

De Verenigde Staten geloven dat zij het recht hebben om iedereen te mogen arresteren en te ontvoeren waarvan zij het vermoeden hebben dat deze persoon zich schuldig maakt aan een 'terroristische daad' en passen daarbij elke bestraffing toe die zij geschikt achten. Zoals: gevangenschap, ballingschap, intrekking van woon- en of staatsburger rechten enzovoort. Al dit kan gedaan worden zonder de beschuldigde het recht te geven zich te verdedigen of dat hij voorgeleid wordt aan een civiele rechtbank of jury.

De Verenigde Staten stereotyperen regelmatig landen die de Amerikaanse belangen tegenwerken als terroristische staten. Neem bijvoorbeeld Noord-Korea, China, Irak en Libië. Ze hebben vele Islamitische bewegingen beschuldigd als zijnde terroristische bewegingen zoals de Islamitische Djihaad, Hamas, Djamaa'a Islamiyya in Egypte en FIS in Algerije. Op deze wijze exploiteerden ze bombardementen uitgevoerd op de Joden in Palestina en gebeurtenissen die plaatsvonden in Algerije op de vooravond van de afschaffing van de parlementaire verkiezingen door het leger.

Volgens deze wetten, resoluties en aanbevelingen, kunnen de Verenigde Staten iedereen die ze als terrorist achten vervolgen en aanvallen, zei het een individu, organisatie, partij of staat, door het gebruik van hun militaire strijdkrachten of politieke invloed om economische sancties af te dwingen. Zoals gezien in Irak en Libië. Dit werd ook geuit door de voormalige Amerikaanse Staatssecretaris George Schultz toen hij zei:

“Waar de terroristen ook naartoe trachten te ontsnappen, ze zullen nooit in staat zijn zich schuil te houden”.

Dus, de antiterrorisme wetgeving geadopteerd door de Verenigde Staten is één van de strategische wapens die zij gebruiken om hun grip op de wereld te versterken. Met name de landen die de capaciteit hebben om in opstand te komen tegen het beleid van de Verenigde Staten.

Sinds dat Amerika Islam heeft geïdentificeerd als haar grootste vijand na de val van het communisme, worden de Islamitische landen nu beschouwd als strategische gebieden waarin ze de antiterrorisme wetgeving zullen gebruiken om hun invloed te vergroten en ze onder controle te houden. Dit is omdat moslims nu zoeken naar het pad voor de heroprichting van de *Khilafah*, waarvan Amerika en andere *koefr* naties van weten dat het de enige Staat is die in staat is tot het vernietigen van de kapitalistische ideologie, welke Amerika leidt.

Zodoende kan elke Islamitische beweging een mogelijk doelwit zijn om door Amerika als terroristisch gelabeld te worden. Zelfs politieke partijen en bewegingen die geen materiële handelingen gebruiken om hun doel te bereiken zijn niet gevrijwaard van dit label. Dus beschouwt Amerika elke activiteit van elke beweging, partij of staat welke oproept tot de terugkeer van Islam als een terroristische activiteit welke de internationale wetgeving breekt. Met deze rechtvaardiging, en door landen te verplichten de antiterrorisme wetgeving te

adopteren, zijn ze in staat om de strijdkrachten van deze naties te mobiliseren onder haar leiderschap om aanvallen in te zetten tegen deze bewegingen, partijen en staten.

Daarom is het van vitaal belang voor de moslims die werken voor de wederoprichting van de *Khilafah*, om te realiseren dat zij een direct doelwit zijn geworden van het zogenaamde antiterrorismebeleid. Het is tevens van belang om duidelijk te maken wat de realiteit is van deze wetgeving aangaande de Islamitische en mondiale publieke opinie. Ze dienen ook de realiteit uiteen te zetten van het beleid van de Verenigde Staten, die werken om de wereld te domineren door middel van deze wetgeving. En dat De Verenigde Staten de ware plegers waren achter vele van de bombardementen en aanslagen wereldwijd die zijn toegeschreven aan moslim individuen, groepen of landen.

Het is ook verplicht voor de moslim om in hun handelingen en gedrag Islam te volgen. Islam heeft een specifieke manier om plannen en doelstellingen te realiseren. Dit is gemanifesteerd in het dragen van de oproep om het leven op Islamitische wijze voort te zetten door het heroprichten van de *Khilafah*. Vasthouden aan deze methode, dat zich beroept op intellectuele en politieke inspanning met de uitsluiting van materiële handelingen, is het vasthouden aan de methode van de *sjarie'a* methode geordend door Islam, en niet onze angst of verlangen om te ontsnappen aan het label van terrorisme.

Het is verplicht voor de moslim om duidelijk te weten dat de taak van de Islamitische Staat na de stichting ervan beperkt is tot de *sjarie'a-regels*. Zij het haar interne taken zoals bijvoorbeeld het behartigen van de belangen van de mensen en het implementeren van de *hoedood* (strafrecht), of extern zoals het verspreiden van Islam naar de gehele mensheid middels *djihaad* en het vernietigen van materiële obstakels die een barrière vormen voor de implementatie van Islam.

De moslims dienen duidelijk te weten dat het implementeren van de wetten van Islam door de moslims over henzelf en anderen niet gebaseerd is op emoties, noch richt het zich op het realiseren van bepaalde specifieke belangen. Het is eerder uit gehoorzaamheid aan de bevelen van Allah ﷻ. Hij die de mens, het leven en het universum geschapen heeft en de mens opdracht heeft gegeven zijn leven te ordenen in overeenstemming met de regels van Islam. Regels die Hij ﷻ heeft geopenbaard aan Mohammed de Boodschapper van Allah ﷺ.

Dus de beschrijving van Islam en de moslims als terroristen door de Verenigde Staten en andere landen is een vooringenomen beschrijving.

Het is in tegenstrijd met de realiteit en tegenstrijdig met hetgeen Allah ﷻ wenst van de Islam. Hij ﷻ heeft gezegd:

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ)

''En we hebben jou (O Mohammed) enkel gestuurd als een barmhartigheid voor de 'Alamien (werelden).'' (VBK soera al Anbiyaa' 21, aaya 107)

Allah ﷻ heeft ook gezegd:

(وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ)

''...En Wij hebben jou het boek neergezonden als een uitleg van alle zaken en als Leiding en Barmhartigheid en een verheugende tijding voor de moslims'' (VBK soera an Nahl 16, aaya 89)

Deze barmhartigheid is duidelijk bewezen door de implementatie van de regels van Islam. Daarom is er geen verschil tussen het gebed (*salaah*) en *djihaad*, tussen *doe'a* en het angst aanjagen van de vijand. Er is geen verschil tussen *zakaat* en het afhakken van de hand van de dief. Noch is er een verschil tussen het te hulp schieten van mensen in nood en het doden van degenen die misdaden begaan tegen heiligheden van de moslims. Allen zijn *sjarie'a* wetgeving welke de moslims van de Staat zullen implementeren in de praktijk wanneer de tijd is gekomen.

Interreligieuze Dialoog

Het uitnodigen van niet-moslams tot Islam is een kwestie die Allah ﷻ verplicht heeft gemaakt voor de moslams. De moslams hebben dit veertien eeuwen lang gedaan en blijven anderen oproepen tot Islam, zowel de Mensen van het Boek als de overige ongelovigen. Allah ﷻ zegt:

(ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ)

''Nodig uit tot de Weg van jouw Heer, met wijsheid en goed onderricht, en wissel met hen van gedachten op de beste wijze.'' (VBK soera an Nahl 16, aaya 125)

En de Boodschapper ﷺ zei in zijn brief aan Heraclius, de Romeinse Keizer:

''Voorwaar, Ik nodig u uit met oproep van Islam. Omarm Islam en u zult veilig zijn en Allah zal u uw daden met het dubbele belonen. Als u zich afkeert zal u alle zonden dragen van de mensen onder uw gezag.''

Dus de oproep tot de niet-moslams is een uitnodiging naar de omarming van Islam en om afstand te doen van *koeffaar*.

Wat betreft het idee van een interreligieuze dialoog dat vandaag de dag wordt gepromoot, dit is een vreemd, slecht en van oorsprong een Westers idee, welke geen basis heeft in Islam. Dit is omdat het idee oproept tot het vormen van groepen op basis van gemeenschappelijke banden en relaties tussen verschillende religies. Sterker nog het roept op tot een nieuw, gefabriceerde religie waarvan de *koeffaar* willen dat de moslams deze omarmen in plaats van Islam, omdat de protagonisten en volgers van dit idee de *koeffaar* zelf zijn.

Op internationaal vlak begon dit idee zich te verspreiden in 1932 toen Frankrijk vertegenwoordigers stuurde die gesprekken voerden met de geleerden aan de al Azhar Universiteit over het idee om de drie grote religies samen te verenigen; namelijk Islam, Christendom en Jodendom.

Dit gesprek werd opgevolgd door de Parijs Conferentie van 1933 en bijgewoond door oriëntalisten en missionarissen van elke universiteit in Frankrijk, Engeland, Zwitserland, Amerika, Italië, Polen, Spanje, Turkije en andere landen. De Conferentie van wereldreligies in 1936 was de laatste conferentie van de religies

voordat de Tweede Wereld Oorlog begon. Na deze periode waren de Europeanen door de oorlog te druk voor de organisatie van deze conferenties.

In 1964 stuurde Paus Paolo VI een brief waarin hij opriep tot een dialoog tussen de religies. Het Vaticaan publiceerde een boek in 1969 met als titel: ‘Gids voor de dialoog tussen moslims en christenen’.

Gedurende de jaren zeventig en tachtig zijn meer dan dertien interreligieuze dialogen en multiculturele bijeenkomsten gehouden, de meest prominente hiervan was de ‘Tweede Wereld Conferentie van Religie en Vrede’. Deze conferentie werd gehouden in België en bijgewoond door vierhonderd delegaties van verschillende wereldreligies. Een andere conferentie is gehouden in Cordoba te Spanje en werd bijgewoond door Islamitische en christelijke vertegenwoordigers uit 23 landen. Deze twee conferenties zijn gehouden in 1974, gevolgd door de christen-moslim samenkomst in Qartaadj, Tunesië in 1979.

In de jaren negentig werden degenen die opriepen tot een interreligieuze dialoog pas echt actief. Ze hielden de Arabisch-Europese Conferentie in 1993 in Jordanië, gevolgd in 1994 door de Khartoem Conferentie voor interreligieuze dialoog. In 1995 zijn twee conferenties voor dialoog gehouden, één in Stockholm en de ander in Amman. Kort daarna werden deze opgevolgd door de conferentie “Islam en Europa” op de Universiteit Ahl oel Bait in Jordanië in 1996.

Rechtvaardigingen voor een dialoog

Eén van de voornaamste rechtvaardigingen gepresenteerd door de delegaties op de interreligieuze conferenties ging over het ongelooft en atheïsme dat werd vertegenwoordigd door de Sovjet Unie voordat het ineestortte. Communisme werd afgeschilderd als een gevaar voor de aan God gewijde religies en zou een bedreiging voor hun eigen culturele prestaties zijn. Anderzijds pretendeerden zij te vrezen voor de mensheid en te vechten voor de verdediging van alle gelovigen in de wereld. Ze claimden dat het zoeken naar de waarheid voor iedereen verschillend was. Zij benadrukten dat geen enkel individu en geen enkele religie zou kunnen claimen dat het de onbetwistbare waarheid zou bezitten. Echter zou dit onderwerp moeten worden opgelost door op een democratische manier te zoeken naar de waarheid. Waarbij de opinie van de meerderheid het dichtst bij de waarheid zou moeten zitten.

Enkele aanbevelingen van participanten tijdens conferenties

De volgende punten zijn de belangrijkste aanbevelingen die tijdens de conferenties, in naam van interreligieuze en multiculturele dialogen tussen Islam en Europa, zijn gehouden:

1. Het bedenken en adopteren van nieuwe termen en definities. Dit gold voornamelijk voor termen zoals ongelof, atheïsme, polytheïsme, geloof, Islam, modernisatie, extremisme en fundamentalisme. Dit werd gedaan om er zeker van te zijn dat deze termen geen reden zouden vormen van onenigheid tussen mensen van verschillende religies;
2. Het identificeren van gedeelde elementen in de drie religies. Waarbij geloofsbelijdenis, moraal en cultuur zouden worden betrokken en de nadruk lag op de positieve samenwerking tussen de religies en culturen. Tevens werd er een punt gemaakt dat alle mensen van Het Boek werden geaccepteerd als gelovigen, en aanbidders van Allah ﷻ;
3. Het opstellen van een pact dat gedeeld werd door de verschillende religies en waarin mensenrechten, vrede en de co-existentie tussen de volgers van verschillende religies werden veilig gesteld. Dit zou behaald moeten worden door het verwijderen van de gevoelens van barrières of bloedbanden tussen de religies. Anderzijds door het verwijderen van concepten behorende aan de verschillende culturen, mensen en beleidsvoeringen van staten;
4. Het herzien van stukken uit de geschiedenis en curricula van onderwijs zodat deze geen gevoelens van haat en vijandigheid opwekken. Religieuze educatie zou beschouwd moeten worden als een deel van de essentiële sociale wetenschappen, gericht op het creëren van persoonlijkheden die open staan voor verschillende culturen en met wederzijds begrip voor de ander. Daarom moest de studie naar specifieke geloven en aanbeddingen afgekeurd worden;
5. Het opwekken van de interesse van de mensen om studies te volgen in de volgende richtingen, tezamen met het formuleren van concepten om de religies hieronder te verenigen: rechtvaardigheid, vrede, vrouwenrechten, mensenrechten, democratie, ethiek op het werk, pluralisme, vrijheid, wereldvrede, vreedzame co-existentie, openheid in cultuur, civiele samenleving, et cetera.

Na het falen van de Westerse *koeffaar* om de moslims te distantiëren van hun 'aqieda door middel van de missionarissen, oriëntalisten, culturele werken, de media en intellectueel en politiek bedrog, zochten ze hun toevlucht tot de regerende autoriteiten in hun landen en in de landen van hun agenten. Ze begonnen met het houden van conferenties en seminars, vormden gemeenschappelijke teams en richtten studiecentra op in hun landen en in de moslimlanden zoals: Oxford centrum voor Islamitische Studies, het centrum voor Midden-Oosten studies op de Durham Universiteit, het Amerikaanse college van het heilige kruis, de Moslim Bond, de Royal Academie voor de studie van Islamitische cultuur, de Universiteit van ahl al Bait, de Wereldraad van kerken, etc.

Ze gebruikten opzettelijk terminologieën en dubbelzinnige of algemene uitingen met ongedefinieerde betekenissen om deceptie en bedrog te creëren. Termen zoals vernieuwing, openheid naar de wereld, menselijke beschaving, universele wetenschappen, de behoefte aan vreedzaam samenleven, globalisatie et cetera zijn allemaal voorbeelden hiervan.

Ze mixten de concepten van wetenschap en cultuur en de concepten van *hadhaara* (beschaving) en *madaniejja* (welvaart). Zo rechtvaardigden zij de aanvallen op degenen die zich vasthielden aan hun specifieke levenswijze. Ze claimden dat zulke mensen zich verzetten tegen wetenschap, technologie en de beschaving die hieruit voortkomt. Zij beschuldigden ze ervan reactionair te zijn en dat ze achtergebleven waren. Alhoewel dit niet het geval was bij Islam. Zonder twijfel opent Islam zijn poorten naar wetenschap en de technologie die voortkomt uit wetenschap, maar sluit deze in het gezicht van elke *thaqaafa* (cultuur) en *madaniejja* anders dan de *thaqaafa* en *hadhaara* van Islam. Dit is omdat deze ideeën en concepten zijn gerelateerd aan het gedrag van de mens welke geordend moeten worden volgens de Islamitische concepten over het leven.

Ze beschreven bepaalde kapitalistische ideeën met de meest lovende verwoordingen aan de moslims en promootten deze door te claimen dat ze niet in tegenspraak zijn met Islam. Ze deden dit op zo'n manier dat sommige moslims deze ideeën beschouwden als een onderdeel van Islam. Het ging dan voornamelijk om ideeën zoals: democratie, vrijheid, pluralisme, socialisme en andere ideeën. Aan de andere kant keurden ze bepaalde Islamitische ideeën af en beschreven ze als onbeschaafd en niet van deze tijd, zoals *djihaad*, *hoedood*,

polygynie en andere *sjarie*'a wetten.

Ze stelden curricula samen waarin de studie van Islamitische teksten onderhevig was aan de kapitalistische denkwijze. Een denkwijze die de realiteit tot bron maakt van de regels en niet het onderwerp waarover nagedacht moet worden. Het maakt profijt tot het criterium voor het adopteren of verwerpen van de regels, in plaats van de *halaal* en *haraam*. Dit zette sommige moslims ertoe bepaalde principes te bedenken die niet berustte op de *sjarie*'a teksten om Islam te begrijpen. Zoals de *fiqh* die de praktijk als uitgangspunt neemt, de *fiqh* van evenwichtigheid, het principe van nood breekt wet, etc. Dit resulteerde in de afzwakking van bepaalde vaststaande regels binnen Islam en het verdwijnen van het onderscheid tussen de vreemde regels en de oorspronkelijke regels. Zelfs tussen wat als *koefr* of Islam aangemerkt kan worden. Een duidelijk voorbeeld welke gegeven kan worden is het feit dat *riba* (woekerrente) acceptabel is geworden en het martelaarschap nu geportretteerd wordt als zelfmoord.

De *koeffaar* die deze dialogen hebben opgezet zijn nu van plan om het bereik te generaliseren en te verbreden. Het zal niet langer begrensd zijn tot degenen die participeren in conferenties en seminars. Echter, zal het alle groepen van de samenleving omvatten; mannen, vrouwen, de geschoolden en de arbeiders. Dit zal worden bewerkstelligd via universiteiten, studie-instituten, politieke partijen en verenigingen. Het is, zoals sommige conferentieafgevaardigden hebben beschreven, deelnemen aan de Westerse *hadhaara* op het vlak van economie, sociale relaties, politiek, educatie etc. Zodoende is kapitalisme – volgens hun bewering – menselijkheid, rationalisme, vrijheid en democratie. Het is de nieuwe en succesvolle *hadhaara*. Wat betreft Islam, het wordt gezien als opium voor het volk, despotisme en folklore. Islam wordt afgeschilderd als de soevereiniteit van religie, slavernij en polygynie en zodoende een onbeschaafde religie!

Eén van de stijlen om de moslims blind te maken voor de ware doelstellingen van deze conferenties is om diegenen uit te nodigen die tot bepaalde geloven behoren zoals Hindoeïsme, Boeddhisme, en de Sikh, om aanwezig te zijn samen met de moslims, christenen en joden. Dit gebeurde op de 'Wereld Conferentie voor Religie en Vrede' in Japan en een seminar in Beiroet in 1970, om te verzekeren dat moslims niet zouden vermoeden dat ze het enige doelwit waren van de dialogen. Wij vragen ons af, hoe kunnen de zogenaamde moslimgeleerden toestaan dat Islam geplaagd wordt op een gelijk platform met Boeddhisme en andere religies?

De ware visie van het Westen ten opzichte van Islam

Het Westen, welke oproept tot dialogen met moslims en aan het hoofd staat van conferenties en dialogen, beschouwt Islam als haar vijand. Deze visie is de drijfveer voor het organiseren van zulke dialogen en zij verzorgen en dirigeren tevens deze dialogen. De encyclopedie voor Franse cultuur, welke een befaamd punt van referentie is, verklaart dat de Boodschapper Mohammed صلی اللہ علیہ وسلم een:

“Moordenaar is, de antichrist is, vrouwen kidnapte en de grootste vijand is voor het menselijke verstand.”

Evenzo beschrijven de meeste tekstboeken in het Westerse Europa de Boodschapper Mohammed صلی اللہ علیہ وسلم, Islam en de moslims, met de meest aanstootgevende beschrijvingen. Recentelijk, is het volgende vermeld in het boek ‘Het Einde van de Geschiedenis’ geschreven door de Amerikaanse denker Fukuyama:

“Het kapitalistische systeem is de eeuwige verlossing voor de mens op aarde. Islam, ondanks zijn zwakheid en desintegratie, bedreigt deze nieuwe overwinnende manier van leven (kapitalisme).”

De voormalige Generaal van Veiligheid van de NAVO, Javier Solana, heeft gezegd:

“Fundamentalistische Islam is het gevaar dat de geopolitiek bedreigt in de toekomst.”

De oriëntalist Barnard Lewis zei over Islam en kapitalisme:

“Ze zijn tegenstrijdig. Er is geen gelegenheid voor een dialoog.”

En Samuel Huntington, professor van politieke geschiedenis op de universiteit Harvard en de directeur van het Instituut voor Strategische Studies heeft gezegd:

“De botsing tussen beschavingen (hadhaara) zal domineren over de buitenlandse politiek. De scheidslijn tussen beschavingen (hadhaara) zal de strijdlijn worden in de toekomst.” Daarna zei hij: *“Religie onderscheidt zich krachtig en is duidelijk voor de mensen. Een persoon kan half Frans en half Arabisch zijn (...) maar het is moeilijk voor iemand om half katholiek te zijn en half moslim”.*

Kan men nog spreken van een ‘dialogoog’ als men zo’n vijandigheid toont? Wanneer wij deze uitspraken tezamen met de vijandige acties tegen de Islam en de moslims nemen, zoals; de kruistochten, de etnische zuivering van de moslims in Spanje, de vernietiging van de *Khilafah* Staat en naderhand de stichting van de Joodse staat in Palestina, de portrettering van Islam en de Islamitische bewegingen als terroristisch en extremistisch, dan realiseren wij dat de intentie en doelen achter deze dialogen slechts is zodat het ongelovige Westen de moslims ermee kan aanvallen.

De doelstellingen van de dialoog:

De voornaamste doelstellingen welke de kapitalisten hopen te bereiken door middel van de dialoog tussen religies en beschavingen is het voorkomen van de terugkeer van Islam in het leven als een alomvattend systeem. Dit is omdat het bestaan van hun ideologie en beschaving bedreigt, en hun belangen en invloed zal vernietigen.

Wat betreft de partijdige doelen die het voornaamste doel dienen, deze varieerden sterk. Het Westen streeft ernaar de wereld af te schilderen volgens de kapitalistische beschaving, vooral in de moslimlanden, teneinde de Islamitische *hadhaara* te vervangen. Dit zal hun werk vergemakkelijken en de Islamitische *thaaqafa* te verwijderen uit de gedachten van de mensen. Ze streven hiernaar door het vertrouwen van de moslims in de Islamitische *thaaqafa* te laten wankelen, evenals in zijn bronnen en uitgangspunten. Ze streven ernaar Islam te neutraliseren bij elke botsing tussen beide beschavingen. Dit willen zij bereiken door het te ontdoen van de meest belangrijkste kenmerkende eigenschap welke deze doet onderscheiden van andere religies: het politieke aspect waarmee de *Khilafah* gesticht zou kunnen worden om de aangelegenheden van de mensen te behartigen volgens de regels van Islam en deze uit te dragen naar de gehele mensheid.

De kapitalisten streven tevens naar het opnieuw vorm geven van de persoonlijkheid van de moslim zodat hij zich niet schaamt voor het laten van een plicht (*waadjib*) en handelen naar datgene wat verboden (*haraam*) is. Daarnaast streven ze ernaar om de Islamitische normen en waarden te vervalsen en de ijver van de moslims voor Islam te vernietigen zodat zij niet langer *koefr* en *kaafirien* haten, en zij niet langer het goede gebiedt en het verwerpelijke verbiedt. Hiermee zullen ze de culturele immuniteit van de Islamitische *oemma* wegnemen

waarmee ze alle externe elementen had weerstaan, en zullen ze de emotionele en intellectuele barrières die de aanwezigheid van de kapitalistische beschaving in moslimlanden bedreigde, verwijderen. Opdat het behouden van hun invloed en belangen gemakkelijker wordt en zij de garantie hebben dat deze overleven en voortduren.

De intentie achter een dialoog, die de *koeffaar* en hun agenten bewaken in de moslimlanden met een entourage van geleerden en denkers, is het vormen van een nieuwe religie voor de moslims. Een religie die gebaseerd is op de overtuiging dat deze gescheiden moet worden en waar de mens de wetgever is in plaats van Allah ﷻ, de Schepper van de mensheid. Ze zijn zoals Allah ﷻ hen beschrijft:

(وَلَا يَرَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ)

''En ze zullen niet ophouden jullie te bestrijden totdat zij jullie van jullie godsdienst hebben afgebracht'' (VBK soera al Baqara 2, aaya 217)

En zoals Allah ﷻ zegt:

(وَلَنْ تَرْضَىٰ عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَىٰ حَتَّىٰ تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ)

''En de joden en de christenen zullen nooit tevreden met jou zijn, totdat jij hun geloofsovertuiging volgt.'' (VBK soerah al Baqarah 2, aaya 120)

Doordat de basis van de Islamitische beschaving de Islamitische '*aqieda* is en de basis van de Westerse beschaving de kapitalistische '*aqieda* betreft, is het samengaan van dezen onmogelijk. Dus de intentie achter de dialoog geleid door het Westen is om de moslims afstand te laten doen van hun Islamitische concepten. Om hiervoor in de plaats kapitalistische concepten te omarmen. Dit is omdat zij beseffen dat de combinatie van twee tegenstrijdige ideologieën onmogelijk is.

Dus de dialoog tussen religies en beschavingen voor het stichten van gemeenschappelijke factoren en het stichten van een nieuwe samenleving op humanistische grondslagen, is onrealistisch. Er moet een intellectuele strijd zijn tussen religies en beschavingen om de waarheid van de valsheid te onderscheiden, lelijk van schoon en goed van slecht. Allah ﷻ zegt:

(فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ)

''Wat het schuim betreft, dat verdwijnt als iets nutteloos, en wat betreft hetgeen de mensen baat, dat blijft op de aarde.'' (VBK soera ar Ra'd 13, aaya 17)

Wat betreft de dialoog waartoe ze oproepen, het is een dialoog gepresenteerd door de vijanden van Islam met het doel Islam, de Islamitische beschaving en de Islamitische *oemma* te vernietigen. Daarom moeten de moslims de nodige middelen om de strijd te kunnen voeren adopteren en perfectioneren. Deze middelen manifesteren zich in de heropricting van de *Khilafah* Staat die een intellectuele en materiële strijd aan zal gaan om de sublieme Islamitische beschaving te verspreiden en de valse en corrupte beschavingen te verwijderen.

De kwestie betreffende de zonen van Ibrahiem

Deze kwestie is aangedragen om een bepaalde visie mee te geven en de dialoog tussen de drie religies te versterken, aangezien deze drie aan God gewijde religies gebracht zijn door de profeten Mohammed صلى الله عليه وسلم, 'Iesa (as) en Moesa (as). Ze stammen één voor één af van hun gezamenlijke voorvader Ibrahiem (as). Daarom is het verplicht voor de aanhangers van deze religies om samen te leven in vrede omdat ze gelijk zijn in afkomst, nageslacht en religie.

Dit is de kwestie bekeken vanuit één invalshoek. Vanuit een ander invalshoek bekeken ondersteunt deze visie het zogenaamde vredesproces in het Midden-Oosten en de normalisatie van de relatie met de joden. Dit is om een deel van de joodse en Westerse samenzwering jegens Islam en de moslims te accepteren, door Palestina en *Masdjid oel Aqsa* in te nemen. Hierdoor planten zij effectief een giftige dolk in het hart van de Islamitische *oemma*. Dit rechtvaardigt tevens de participatie van de joden, christenen en moslims in hun voogdij over Jeruzalem (al Qoeds), dat de heilige plekken bevat. De moslims spelen hierin een belangrijke rol aangezien zij, tezamen met de joden en de christenen, één religie vormen – de religie van Ibrahiem (as) – vader van de Profeten.

Om de fout van deze visie aan de kaak te stellen en het te weerleggen dienen wij drie kwesties uiteen te zetten:

1. **De kwestie bekeken vanuit een taalkundig oogpunt**

Het woord '*aslama*' betekent taalkundig geziens '*inqaada*' (d.w.z. zich overgeven). In de Nobele Koraan wordt het gebruikt in deze context tijdens de verhalen van de Profeten. Het woord wordt op een soortgelijke manier gebruikt

in het beschrijven van de volgers van de Profeten die zich overgaven aan het Bevel van Allah ﷻ. Hij ﷻ zei op de tong van Noeh (as) die vóór Ibrahiem (as) kwam:

(فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَأَمَرْتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ)

“Indien jullie afwenden (van mijn boodschap), weet dan dat ik jullie niet om een beloning heb gevraagd. Mijn beloning is bij Allah en het is mij bevolen tot degenen te behoren die zich overgeven (moeslimien).” (VBK soera Joenoes 10, aaya 72)

En Hij ﷻ zei op de tong van Ibrahiem en Isma’iel:

(رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ)

“Onze Heer! maak ons tot degenen die zich overgeven (moeslimain; twee moslims) aan U en maak van onze nageslacht een volk dat zich overgeeft (moeslimatan) aan U.” (VBK soera al Baqara 2, aaya 128)

En Hij ﷻ zei met betrekking tot het volk van Loet (as):

(فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ)

“Maar we vonden geen huis van degenen die zich overgaven (moeslimien), behalve één (d.w.z. Lot en zijn twee dochters).” (VBK soera ad Dhaarijaat 51, aaya 36)

En op de tong van Moesa (as):

(ءَامَنُتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ)

“...Dus vertrouw op Hem indien jullie van degenen zijn die zich overgeven (moeslimien).” (VBK soera Joenoes 10, aya 84)

En op de tong van de Hawarijjoen, de volgers van ‘Iesa (as):

(... عَامِنًا بِاللَّهِ وَاشْهَدُوا أَنَّا مُسْلِمُونَ)

“...Wij geloven in Allah en getuigen dat wij degenen zijn die zich overgeven (moeslimoen).” (VBK soera Aali ‘Imraan 3, aaya 52)

Dus het woord ‘moeslimoen’ gevonden in de *ayaat* betekent ‘degenen die zichzelf overgeven’ (*moenqaadoen*). Het betekent niet dat ze één *dien* volgden, te weten Islam welke is geopenbaard aan Mohammed صلی اللہ علیہ وسلم. Islam in deze zin was niet bekend bij hen en ze werden er niet mee geadresseerd. Eerder had elk volk een eigen Boodschapper die de mensen opriep tot een specifieke *sjarie*’a. Allah جل جلالہ zegt:

(لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا)

“Voor elke natie (oemma) hebben wij een wet (*sjarie*’a) en een weg (*minhaadj*) voorgeschreven.” (VBK soera al Maa’ida 5, aaya 48)

Nadat de openbaring (*wahie*) neerdaalde naar Mohammed صلی اللہ علیہ وسلم, gebruikte de openbaring bepaalde Arabische woorden en veranderde ze van hun oorspronkelijke taalkundige betekenissen naar een *sjar*’ie betekenis. De *sjarie*’a teksten van de Koran en de *Soenna* hebben dit feit verduidelijkt. Eén van deze betekenissen die is veranderd is bij het woord ‘Islam’. Dit woord kent een taalkundige betekenis, te weten: ‘onderwerping’ (*inqijaad*). Daarnaast kent het ook een *sjari*’e betekenis, namelijk de *dien* geopenbaard door Allah جل جلالہ aan Zijn Boodschapper Mohammed صلی اللہ علیہ وسلم. Allah جل جلالہ zei, toen Hij de gehele mensheid adresserende tot aan de Dag des Oordeel:

(وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا)

“...en ik heb de Islam voor jullie als *dien* gekozen.” (VBK soera al Maa’ida 5, aaya 3)

En Allah جل جلالہ zegt:

(وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ)

“...En wie een *dien* zoekt anders dan Islam, het zal nooit van hem geaccepteerd

بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ

En de Boodschapper van Allah صلى الله عليه وسلم zei: “Islam is gebouwd op vijf pilaren.” Andere religies zijn niet gebouwd op deze vijf pilaren.

Nadat het woord ‘Islam’ een nieuwe betekenis heeft gekregen, krijgen de woorden die ervan afgeleid zijn enkel en alleen deze nieuwe ‘*sjar’ie*’ betekenis mee. Zoals met het werkwoord en actieve deelwoord (‘*aslama*’ en ‘*moslim*’) wanneer het gebruikt wordt zonder een indicatie (*qariena*). Indien de oorspronkelijke taalkundige betekenis wordt bedoeld, dan benodigd dit een indicator om het te laten veranderen van de betekenis die de *sjarie*’a eraan heeft gegeven.

Allah جل جلاله zegt bijvoorbeeld:

(مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا)

“Ibrahiem was geen jood, noch een christen, maar hij was één van degenen die zich overgaf (moeslimaan) (aan Allah’s wil).” (VBK soera Aali ‘Imraan 3, aaya 67)

Dit betekent niet dat Ibrahiem (as) dezelfde specifieke *dien* volgde als die Allah جل جلاله openbaarde aan Mohammed صلى الله عليه وسلم. Eerder betekent het dat Ibrahiem (as) zich had overgegeven aan Allah جل جلاله met betrekking tot datgene wat Allah جل جلاله heeft geopenbaard aan hem. Anders dan de joden en christenen die de *dien* van hun Profeten hebben vervormd.

Voor wat betreft de bewering dat Mohammed صلى الله عليه وسلم, ‘Iesa (as) en Moesa (as) wél dezelfde *dien* volgden als die van Ibrahiem (as). Dit is mogelijk wanneer men hiermee bedoelt dat zij geloofden in dezelfde ‘*aqieda* (credo) en het fundament is van elke *dien* die door Allah جل جلاله is geopenbaard.

Dit is wat er wordt bedoeld met Zijn جل جلاله uitspraak:

(شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا)

“Hij heeft jullie de godsdienst uitgelegd: wat Hij ervan heeft opgedragen aan Noeh, en hetgeen Wij aan jou geopenbaard hebben en wat Wij ervan aan Ibrahiem en Moesa en ‘Iesa hebben opgedragen: dat jullie de dien onderhouden en dat jullie daarover niet verdeeld raken. (VBK soera asj Sjoera 42, aaya 13)

Dus het woord ‘dien’ in de aaya doelt op het fundament van de dien, dat de ‘aqieda omvat. Allah ﷻ specificceert dit wanneer Hij ﷻ zegt:

(لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً وَمِنْهَاجًا)

“...Voor elke (oemma) hebben wij een voorgeschreven wet (sjarie’a) en een weg (minhaadj).” (VBK soera al Maa’ida 5, aaya 48)

2. De kwestie bekeken vanuit het oogpunt van de sjarie’a

Allah ﷻ zond Mohammed ﷺ als de zegel van de Profeten en Boodschappers naar de gehele mensheid. Hij heeft de mensen bevolen om elke religie te verlaten die ze volgden, ongeacht of deze Goddelijk was of niet, en spoorde hen aan Islam als dien te omarmen. Wie de aanmaning accepteerde werd moslim en wie het afwees maakte zich schuldig aan koefr. Allah ﷻ zegt:

(وَقُلْ لِلدِّينِ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأَمِّيْنَ ءَأَسْلَمْتُمْ فَإِنْ أَسْلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ)

“...En zeg tegen degenen die het Boek gegeven is en de ongeletterden: “Geven jullie je over (aan Allah)?”. En als zij zich overgeven, dan volgen zij Leiding, maar als zij zich afkeren, dan is er voor jou slechts de plicht tot verkondiging. En Allah is Alziende over de dienaren.” (VBK soera Aali ‘Imraan 3, aaya 20)

En Hij ﷻ zegt:

(لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ * رَسُولٌ مِنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُطَهَّرَةً)

“De ongelovigen onder de mensen van het Boek en onder de afgodendienaren konden niet worden bevrijd, vóórdat een duidelijk bewijs tot hen gekomen was,

Een boodschapper van Allah, die aan hen de zuivere bladzijden voordroeg..
(VBK soera al Bajjina 98, aaya 1-2)

Ze hebben geen afstand genomen van *koefr* tenzij ze Islam omarmen. De Boodschapper van Allah ﷺ heeft gezegd:

وَالَّذِي نَفْسٌ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَا يَسْمَعُ بِي أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٍّ وَلَا نَصْرَانِيٍّ ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَّا كَانَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ

“Bij degene in wiens Hand Mohammeds ziel rust! Deze natie, jood of christen, die hoort over mij en vervolgens dood gaat zonder te geloven in hetgeen waarmee ik ben gezonden, zal enkel inwoner zijn van het Vuur.”
Dus de mensen worden ertoe opgeroepen overtuigd te zijn van Islam. Degene die de Islam niet accepteert nadat deze duidelijk is bewezen aan hem, is definitief een *kaafir*. Dus de joden en christenen die volharden in het vasthouden aan hun religie nadat Mohammed ﷺ de profeteetschap is gegeven, worden beschouwd als *kaafir* volgens de verzen uit de Koran. Het is verboden hen te beschrijven als moslims, en degene die gelooft dat zij, of anderen, moslims zijn, is een *kaafir*. Dit is omdat met deze overtuiging hij een duidelijke *sjarie'a* tekst is tegengegaan die eenduidig (*qat'ie*) in betekenis (*dalaala*) en (definitief in) authenticiteit (*thoeboet*) zijn. Indien hij sterft met deze overtuiging dan zal hij behoren tot de bewoners van het Vuur.

(3) De kwestie rondom de zonen van Ibrahiem (as)

De zonen van Ibrahiem worden als excuus gebruik om een oproep tot het verbond gebaseerd op nationalisme te rechtvaardigen. Het is een verbond dat voortkomt uit het overlevingsinstinct en is oppervlakkig en emotioneel van aard. Het is niet geschikt voor de mens omdat het de mensen niet kan binden met de ander in het geval dat ze verschillen in afkomst.

Het verbond van de zonen van Ibrahiem (as) is na verloop van tijd niet meer terug te herleiden en dus ongeldig. Het bestaat niet meer vandaag de dag omdat de nakomelingen van Ibrahiem (as) met andere volken zijn vermengd door middel van huwelijk, sociale betrekkingen, migratie en oorlogen. Vandaag de dag is het onmogelijk hen te scheiden van anderen volken. Omdat de volgers van de drie religies gevonden kunnen worden in alle volken en stammen in de wereld, zijn ze verenigd op basis van religie en niet op basis van etniciteit. Derhalve is de bewering aangaande het verbond tussen de nakomelingen van de zonen van Ibrahiem (as) voor de moslims, joden en christenen en degenen die

leven in het gebied van al Masdjid oel Aqsa of anderen, onzinnig en incorrect. De intentie is Islam te bevechten, het vredesproces te rechtvaardigen en de relaties met de joodse Staat van Israël te normaliseren welke bestaat op het onteigende land van de moslims; dit alles om legitimiteit te geven aan de verschrikkelijke misdaden welke gepleegd zijn door de verraderlijke heersers van de Islamitische landen onder het gezag van hun meesters, de *koeffaar* van het Westen.

De familieband of nationalistisch verbond is net zoals de band tussen de zonen van Ibrahiem (as). Het is verworpen door de *sjarie*'a om als basis te dienen waarop de relaties tussen de mensen wordt geordend. Allah ﷻ zegt:

(قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تُرَضُّونَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ)

“Zeg: Als jullie vaders en jullie zonen en jullie broeders en jullie echtgenotes en jullie familie en de bezittingen die jullie verworven hebben en de handel waarvan jullie verlies vrezen en de huizen die jullie behagen, jullie dierbaarder zijn dan Allah en Zijn Boodschapper en het strijden op Zijn Weg, wacht dan tot Allah met Zijn beschikking komt. En Allah leidt het zwaar zondige volk niet.” (VBK soera at Tauba 9, aaya 24)

Aldus, het oordeel van Allah staat boven elke nationalistisch, familie of pragmatisch verbond. Allah ﷻ heeft de oppervlakkigheid van dit verbond duidelijk gemaakt aan de voorgaande Boodschappers. Hij ﷻ zegt:

(وَنَادَى نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَاكِمِينَ * قَالَ يَا نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا تَسْأَلْنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ)

“En Noeh riep tot zijn Heer, hij zei: ‘O mijn Heer, voorwaar, mijn zoon behoort tot mijn familie, en voorwaar, Uw belofte is de Waarheid. En u bent de Rechtvaardigste der Rechters.’ Hij (Allah) zei: ‘O Noeh, voorwaar, hij behoort niet tot jouw familie, voorwaar, het is geen rechtschapen daad, vraag Mij daarom niet iets waarover jij geen kennis hebt. Voorwaar, ik vermaan je, opdat jij niet tot de onwetenden zult behoren.’” (VBK soera Hoed 11, aya 45-46)

En Hij ﷺ zei over Ibrahiem:

(قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنْتَلِ عَهْدِي الظَّالِمِينَ)

“Hij (Allah) zei tot hem: ‘Voorwaar, ik zal jou tot een leider maken van de mensheid’, (Ibrahiem) zei: ‘En mijn nageslacht.’ (Allah) zei: ‘Mijn convenant geldt niet voor de dhaalimien (onrechtvaardigen).’” (VBK soera al Baqarah 2, aaya 124)

Dus volgens de criteria uit de *sjarie’a* is de zoon van Noeh (as) niet van zijn familie omdat hij niet geloofde in dat wat Allah ﷻ heeft geopenbaard aan zijn vader. Net zo zijn de *dhaalimien* (onrechtvaardigen) van het nageslacht van Ibrahiem (as) uitgesloten van het convenant van leiderschap, uitgevaardigd door Allah ﷻ, omdat ze niet hetgeen volgden wat Allah ﷻ aan hun vader Ibrahiem (as) heeft geopenbaard. Dus de oproep om te verenigen rondom de zonen van Ibrahiem (as) vandaag de dag is *djahl* (onwetendheid) en een oproep waar politieke motieven achter schuilen. Het is verboden ertoe op te roepen en mensen ertoe uit te nodigen. Dit is omdat de intentie erachter het bevechten van Islam is, de moslims van hun *dien* af te brengen, het rechtvaardigen van het verraderlijke vredesbestand met de joden en het gedogen van hun onteigening van het gezegende land van Palestina. Zodat de relaties met hen worden genormaliseerd en ‘Israël’ geaccepteerd zou worden als een legitieme Staat in het Midden-Oosten.

Gematigdheid (*al wasatiejja*)

De term *al wasatiejja* (gematigdheid) verscheen pas onder de moslims in de moderne tijd. Het is een term die vreemd is aan Islam en waarvan de bron het Westen en de kapitalistische ideologie is. Een ideologie waarvan het credo gebaseerd is op een oplossing van compromis. Deze oplossing van compromis was het resultaat van het bloedige conflict tussen de kerk en diens volgers van de koningen aan één kant, en de nieuwe variëteit van Westelijke denkers en filosofen aan de andere kant. De eerste groep beschouwde het christendom als geschikt om alle levenszaken op te lossen. De tweede groep oordeelde dat het christendom onbekwaam was om dit te doen, en beschouwde het als de oorzaak van vernedering en achterstand. Zij waren van mening dat enkel het verstand capabel was een systeem uit een te zetten om de levenszaken te ordenen.

Na een bitter conflict tussen de twee groepen gingen zij met een compromisoplossing akkoord. De godsdienst werd erkend als "het verband tussen een individu en zijn Schepper", op voorwaarde dat het geen zeggenschap zou hebben in het leven. De ordening van levenszaken moest overgelaten worden aan de mens zelf. Toen zij het idee van het scheiden van de godsdienst van het leven als credo voor hun ideologie namen, waaruit het kapitalistische systeem voortvloeide, en op wiens basis de Westelijke naties haar renaissance bereikten, begonnen ze deze ideologie naar anderen te verspreiden middels kolonisatie.

Het effect van deze compromisoplossing, waarop zij hun credo bouwden, werd prominent in elk aspect van de wetgeving en het gedrag van de aanhangers van de kapitalistische ideologie, in het bijzonder in politieke kwesties. De kwestie van Palestina is een relevant voorbeeld. Moslims beschouwen Palestina als land dat tot hen behoort. Tegelijkertijd zeggen de joden dat Palestina het Heilige Land is dat door God aan hen beloofd is, zodat alles aan hen toebehoort. In 1947 stelden de kapitalistische Westerse naties een oplossing voor. Deze oplossing was de verdeling van Palestina in twee gescheiden staten - één staat voor de joden en één staat voor de moslims. Dit idee van verdeling is sindsdien door de kapitalistische naties gebruikt om vele internationale problemen op te lossen, zoals in Kasjmir, Bosnië, Cyprus etc.

Bijgevolg is de politiek van de kapitalistische naties gebaseerd op leugens en misleiding. De gehele waarheid is niet iets wat noodzakelijk bereikt hoeft te

worden, een deel ervan is toereikend, ook al ligt dit deel heel dicht of juist heel ver van de waarheid. Niet elke partij zal zijn doelen bereiken, maar zal met een compromisoplossing aankomen die door beide partijen wordt goedgekeurd. Niet omdat het de correcte oplossing is maar puur omdat de oplossing afhankelijk is van de sterkte of zwakte van een partij. Zo kan de sterke partij alles innemen als hij dat zou wensen en de zwakke trekt zich noodzakelijkerwijs terug en moet genoegen nemen met de rest.

In plaats van dit idee van compromis en compromisoplossing te bekritisieren en de fout en valsheid uiteen te zetten, keuren sommige moslims dit goed en zien dit als deel van Islam. Zij beweren zelfs dat de Islam hierop is gebaseerd. Zo wordt Islam geplaatst tussen spiritualisme en materialisme, individualisme en collectivisme, realisme en idealisme en tussen continuïteit en verandering. "Er is geen overmaat of deficiëntie, noch overdrijving of achteloosheid", wordt wel eens gezegd.

Om hun argumentatie kracht bij te zetten, gingen zij alle aspecten af binnen Islam en ondervonden dat alles twee uitersten en een midden heeft. Het midden is het veilige gebied, terwijl beide extremen aan gevaar en corruptie onderworpen zijn. Het midden is het centrum van macht en het gebied van balans en evenwicht tussen twee extremen. Aangezien het middelpunt en compromis deze eigenschap delen, is het geen verrassing dat compromis in elk aspect van de Islam te vinden is. Aldus ligt Islam in het midden van geloof en verering, van wetgeving en moraal, etc.

Nadat zij de regels van Islam aan de realiteit hadden toetsen door middel van hun verstand, bekeken zij bepaalde *sjar'ie* teksten in een nieuw licht en verdraaiden de betekenissen en onderwierpen het aan hun nieuwe begrip, zodat het zou passen bij hun nieuw geadopteerde oordelen. Als bewijs gaven zij de volgende *aaya*:

(وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا)

"Zo hebben wij jullie gemaakt tot een evenwichtige (wasat) gemeenschap opdat jullie getuigen zullen zijn over de mensen en opdat de Boodschapper getuige zal zijn over jullie" (VBK soera al Baqara 2, aaya 143)

De *wasatiejja* van de *oemma* wordt afgeleid uit de *wasatiejja* in hun *minhaadj* (methode) en systeem. Dus een tussenweg waarin de overdrijving van de

joden en de nalatigheid van de christenen niet in voorkomt. Zij beweerden ook dat het woord "midden" (*wasat*) rechtvaardigheid betekende, en de rechtvaardigheid - volgens hen - was het midden van twee tegenstrijdige kanten. Zo gaven zij rechtvaardigheid de betekenis van verzoening om het idee van compromis te dienen. De correcte betekenis van deze *aaya* is dat de Islamitische *oemma* een *oemma* is van rechtvaardigheid. Tevens is rechtvaardigheid één van de voorwaarden voor een persoon die wenst te getuigen in Islam. Deze *oemma* zal een geldige getuige zijn over andere naties omdat zij Islam aan hen verkondigt. Ook al is de *aaya* gekomen in de vorm van een berichtgeving (*sieghat oel igbaar*), toch moet dit gezien worden als een bevel van Allah ﷺ aan de Islamitische *oemma* om Islam naar de andere naties te verkondigen. Als zij dit niet zouden doen zullen zij zondig zijn. De moslim *oemma* is de getuige voor alle andere naties, net zoals de Boodschapper ﷺ de getuige is voor hen: "...en opdat de Boodschapper getuige zal zijn over jullie" Door zijn ﷺ verkondiging van de Islam aan de *oemma* en in zijn verzoek aan de *oemma* om het aan anderen te verkondigen:

أَلَا لِيُبَلِّغَ الشَّاهِدُ مِنْكُمْ الْغَائِبَ

"...laat de aanwezige de Boodschap uitdragen aan hen die afwezig zijn."

Deze moslims gebruikten ook de volgende *aaya* van Allah ﷺ als bewijs:

(وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا)

"En zij, die, als zij iets besteden, noch spilzuchtig noch vrekkelig zijn, maar evenwichtig blijven tussen beide in." (VBK soera al Foerqaan 25, *aaya* 67)

Aldus gaven zij het uitgeven twee uitersten; buitensporigheid (*israaf*) en gierigheid (*taqtier*), en gaven het een middenpositie: "consistentie" (*al qawwaam*). Dit is, naar hun mening, een bewijs voor gematigdheid in het uitgeven van geld. Zij begrepen niet dat de betekenis van deze *aaya*, drie soorten van bestedingen inhield: buitensporigheid, gierigheid en consistentie. De buitensporige besteding (*israaf*) is de besteding in *haraam* (wat verboden is), hetzij in kleine of grote bedragen. Als een persoon een cent aan het kopen van alcohol, gokken of omkoperij besteedt, wordt dit gezien als buitensporig geldgebruik en *haraam*. Gierigheid (*taqtier*) is de onthouding van het besteden in hetgeen *waadjib* (verplicht) is. Als een persoon geen één enkele cent aan

zakaat over zijn geld betaald, of als hij niet aan degenen besteedt voor wie hij verplicht is om te onderhouden, dan wordt dit beschouwd als gierigheid en is derhalve *haraam*. Consistentie (*qawwaam*) is het besteden volgens de regels van de *sjarie'a*, of het om een enorm bedrag gaat of niet. Aldus het eren van één enkele gast door een schaap, kip of een kameel te slachten is een consistente uitgave.

Het is *halaal* (toegestaan) omdat Allah ﷻ zei: "*tussen die*," in de aaya, erop duidend dat er drie soorten van uitgaven zijn: buitensporigheid, gierigheid en consistentie. Eén van die drie types wordt verlangd door de *sjarie'a*, te weten consistentie.

Er bestaat niet zoiets als een middenpositie of compromisoplossing in Islam. Allah ﷻ creëerde de mens en Hij ﷻ kent zijn realiteit door zijn Kennis waarvan geen menselijk wezen zich ooit bewust van kan zijn. Allah ﷻ is de Enige die capabel is om het leven van de mens nauwkeurig te organiseren en niemand anders kan dit doen. De regels zijn al bepaald, er is geen middenpositie of compromisoplossing te vinden noch in de teksten van Islam. Eerder bestaat er nauwkeurigheid, duidelijkheid en onderscheid, die Allah ﷻ als *hoedoed* (grenzen) heeft bepaald vanwege de nauwkeurigheid en juistheid. Hij ﷻ heeft gezegd:

(تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ)...

"...Dit zijn de grenzen (*hoedoed*) van Allah , welke Hij aan een volk dat denkt duidelijk maakt." (VBK soera al Baqara 2, aaya 230)

En Allah ﷻ zei:

(وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ)

"En wie Allah en Zijn boodschapper niet gehoorzaamt en Zijn grenzen overschrijdt zal Hij het Vuur doen binnengaan; hij zal daarin verblijven en dit zal voor hem een vernederende straf zijn." (VBK soera an Nisaa' 4, aaya 14)

Waar is de middenpositie en de compromisoplossing in de uitspraken van de Boodschapper van Allah ﷺ tegen zijn oom Aboe Taalib toen zijn mensen

hem positie, geld en rang aanboden om de Islam te verlaten? Hij صلى الله عليه وسلم antwoordde:

عَمَّ وَاللَّهِ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي ، وَالْقَمَرَ فِي بَسَارِي عَلَى أَنْ أَتْرُكَ هَذَا الْأَمْرَ حَتَّى يُظْهِرَهُ اللَّهُ أَوْ أَهْلِكَ فِيهِ مَا تَرَكْتَهُ

"Bij Allah! O oom, al plaatsten zij de zon in mijn rechterhand en de maan in mijn linker opdat ik deze zaak verlaat, ik zal het nooit verlaten totdat Allah het laat zegen vieren en anders stervend ten onder ga".

En waar is het compromis in zijn verklaring aan de stam van Bani Amier ibn Sa'sa toen zij eisten dat zij zouden regeren na het overlijden van hem صلى الله عليه وسلم in ruil voor hun *noesra* (steun)? Hij صلى الله عليه وسلم zei:

الْأَمْرُ إِلَى اللَّهِ، يَضَعُهُ حَيْثُ يَشَاءُ

"de kwestie behoort tot Allah, Hij schenkt het aan wie Hij wil."

Concluderend is de middenpositie of de compromisoplossing een idee dat vreemd is aan Islam. De Westerse naties en de moslims die loyaal aan hen zijn hebben dit idee aan Islam proberen te plakken aan Islam om het aan de moslims te kunnen verkopen. Zij handelden in naam van gematigdheid en tolerantie, en probeerden daarmee de oprechte moslims van de duidelijk vastgestelde regels en grenzen van Islam af te houden.

Fundamentalisme (*al oesoelieja*)

De eerste keer dat de term 'fundamentalisme' verscheen was in Europa tegen het eind van de 19de eeuw. Het werd gebruikt om het standpunt van de kerk ten opzichte van de moderne wetenschappen en de filosofieën en de strikte aanhankelijkheid aan het Christelijke geloof aan te duiden. De Protestantse beweging wordt beschouwd als de basis van het fundamentalisme. De fundamentele principes werden tijdens de 'Conferentie van Niagra' in 1878, en tijdens de 'Algemene Presbyteriaan Conferentie' van 1910, opgesteld en waar de basisprincipes van fundamentalisme werden gekristalliseerd. Zij werden gevestigd op principes van Christelijke geloven die de wetenschappelijke vooruitgang tegenspraken. Vooruitgang die door de kapitalistische ideologie werd geboekt, dat op het credo van "het scheiden van de godsdienst van het leven" was gevestigd.

Hoewel deze beweging voor de Tweede Wereldoorlog verdween, was het idee dat het fundamentalisme een vijand zou zijn voor vooruitstrevendheid en wetenschap voor Europeanen reeds gevestigd. Het werd beschouwd als een intellectuele achterstand die niet verenigbaar zou zijn met de tijd van Verlichting. Het moest bestreden worden tot de effecten in de samenleving en het leven compleet verwijderd waren.

Aldus kwam het fundamentalisme in Europa tevoorschijn als reactie op wetenschappelijke en industriële vooruitgang, na het scheiden van het christendom van het leven. Het kwam door het onvermogen van het christendom te voldoen aan de nieuwe systemen van het leven die afgeleid werden uit het kapitalistisch credo, het credo van het scheiden van godsdienst van het leven. Dit dwong de gelovigen in het Christelijke geloof een houding aan te nemen tegenover de diverse vormen van materiële vooruitgang en de kapitalistische cultuur. Nochtans faalde en verdween deze "fundamentalistische" beweging. Dit was vanwege haar onvermogen om praktische oplossingen te vinden voor levensproblemen en vanwege de ontstaansredenen. Namelijk, de weerstand tegen wetenschappelijke vooruitgang, disciplines en ideeën die niet overeenkwamen met de geloofsartikelen van de Christenen.

Zo werden bepaalde Christelijke en Joodse bewegingen als fundamentalistisch omschreven in het Westen. Het is een verwijzing naar godsdienstige

bewegingen die zich tegen de technologische, industriële en wetenschappelijke vooruitgang verzetten, die de toepassing van de kapitalistische ideologie teweegbracht.

Vandaag de dag wordt deze beschrijving vaak toegepast door Westerse denkers en politici en zelfs door sommige moslims, op vele Islamitische bewegingen en moslims die daarbij zijn aangesloten. Hun doel daarbij is het aanvallen en verzetten tegen iedereen die onder deze noemer valt, door een internationale publieke opinie tegen hen te creëren. Dit is omdat naar hun mening het fundamentalisme achteruitgang en reactionisme inhoud en het verzetten tegen wetenschappelijke en industriële ontwikkeling.

Het eenvoudig beschrijven van een specifieke groep als fundamentalistisch wordt voldoende geacht om een dergelijke beweging te beschouwen als een gevaar voor de moderne materialistische *hadhaara* en voor het leven van de mens. Dit rechtvaardigt weer het treffen van noodzakelijke maatregelen om zich er tegen te verzetten, hoe hard deze ook moge zijn. Als een staat, zoals Egypte of Algerije, moslims executeert omdat ze fundamentalisten zijn, worden deze acties gesteund door de Westerse publieke opinie. Geen enkele mensenrechten organisatie komt in opstand tegen deze acties omdat de geëxecuteerden - volgens hen - fundamentalisten zijn. Zij worden beschouwd als vijand van de mensheid, aangezien de wreedste misdaden aan hen worden toegeschreven. Zoals de massaslachting van onschuldige mensen in Algerije en de moord van toeristen en Kopten in Egypte.

De beschrijving van fundamentalisme omvat elke beweging en partij die er voor werkt om het huidige onmenselijke bestaan van de moslims te veranderen naar de Islamitische manier van leven, door te werken voor de terugkeer van de Khilafah en het regeren met Islam. Het omvat ook elke beweging die zich verzet tegen de aanvallers en bezetters van Islamitische landen, zoals het verzet tegen de joden, de Serviërs, de Amerikanen en anderen. Zo worden de moslim *moedjaahidien* die hun vijanden bestrijden die hun land hebben bezet, bestempeld als fundamentalisten en terroristen. Degenen die als martelaren sterven tijdens het bestrijden van buitenlandse aanvallen, worden beschouwd als zelfmoordenaars en misdadigers!

Deze beschrijving is gevaarlijk voor elke moslim en elke beweging die vecht tegen onrechtvaardigheid en bezetting. Het is gevaarlijk voor elke partij die volgens de methodologie van de *sjarie'a* werkt om de Islamitische manier van

leven te hervatten. Omdat het doel van deze omschrijving is om beleidsmaatregelen te creëren en iedereen aan te vallen die werkt voor de herinvoering van de Islam in het leven. Dit, onder het voorwendsel dat Islam een fundamentalistische beweging is zoals destijds de Joodse en Christelijke fundamentalistische bewegingen waren die tijdens de kapitalistische heropleving tegen de industriële en wetenschappelijke vooruitgang vochten. Het kiezen van deze term om de Islamitische bewegingen te brandmerken is vanwege zijn historische context extra relevant voor de Westerse publieke opinie. Om uiteindelijk de mensen levend in het Westen achter hun heersers te krijgen om te strijden tegen de terugkeer van politieke Islam in de vorm van een staat en als een systeem voor het leven.

De moslims moeten niet denken dat de beschrijving van Islamitische bewegingen als zijnde fundamentalistisch voortkomt uit hun verbintenis met het fundamenten van de *dien* (*oesoel oed dien*) of met het fundamenten van jurisprudentie (*oesoel oel fiqh*). De fundamenten van het Islamitische credo ('*aqieda*) is het geloof in Allah, Zijn Engelen, Boeken, Boodschappers, de Dag Des Oordeel en *al Qadr*. De fundamenten van jurisprudentie betekent de principes waarop de jurisprudentie is gebaseerd, die de *moedjtahid* gebruikt om praktische *sjarie*'a oordelen te extraheren uit de gedetailleerde bewijzen.

Het fundamentalisme, volgens Westelijke terminologie, die de Christelijke Protestantse beweging samenbracht rond hun doel en reden van stichting, heeft geen verband met Islamitische concepten en Islamitische bewegingen zowel nu als in het verleden. In de Islamitische geschiedenis zijn er politieke bewegingen, intellectuele scholen en de jurisprudentiescholen verschenen. Nochtans leken zij op geen enkele wijze op de Christelijke fundamentalistische bewegingen. Zelfs degenen die riepen om de deuren van *idjtihad* te sluiten in de zevende eeuw na *hidjra* deden dit niet. Echter, zij wilden het oude bewaren en het nieuwe verwerpen. Dit omdat zij dachten dat de Islamitische *fiqh* die door de voorgangers (*salaf*) werd geproduceerd alle kwesties omvatte voor de latere geleerden (*galaf*).

Islam is een unieke *dien* die verschilt van andere godsdiensten. Het verschil is dat het de laatste definitieve boodschap is en de religies die voor de Islam kwamen afschafte. Allah ﷻ heeft de verantwoordelijkheid op Zich genomen om het te beschermen, aangezien het geldig is tot de Dag Des Oordeel. Hij ﷻ heeft gezegd:

(إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ)

"Wij hebben de vermaning neer gezonden en Wij waken erover." (VBK soera al Hidjr 15, aaya 9)

Het is een volledige en alomvattende ideologie waarvan het credo gebaseerd wordt op het menselijk verstand waaruit een compleet systeem voortvloeit dat alle zaken van de mens tot de Dag Des Oordeel ordent. Het kan niet verondersteld worden dat deze ideologie incapabel is om alle problemen op te lossen die de mens tegenkomt in zijn leven. Allah ﷻ heeft gezegd:

(وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ)...

"...En tot jou hebben wij het boek neer gezonden als een verduidelijking van alles" (VBK soera an Nahl 16, aaya 89)

De wetenschappelijke en industriële vooruitgang die door de Islamitische wereld in het verleden werd geboekt was het resultaat van de implementatie van de Islam en niet de scheiding van Islam van het leven. Veel van de wetenschappelijke en industriële vooruitgangen die vandaag de dag worden geboekt zijn toe te schrijven aan die moslimgeleerden die veel van hun theorieën en basiswetten tijdens het Islamitische leven en de Islamitische Staat hebben opgesteld.

Daarom is het onjuist en bevooroordeeld om de Islam en de Islamitische bewegingen als fundamentalistisch te beschrijven op dezelfde manier hoe de Christelijke bewegingen werden beschreven. Het is niet van toepassing op de realiteit van de Islam, of op degene die werkt voor de terugkeer van de Islam in het leven. Dit is omdat zij ernaar streven om de miserabele realiteit waarin de moslims leven te veranderen, die is ontstaan door het regeren van de door mens bedachte systemen in het leven. Dit is in strijd met het werk van Christelijke fundamentalistische bewegingen, die kwamen om het bestaande feit te bewaren waarin de Christenen vóór kapitalisme, in vorm en inhoud leefden.

Zo is de beschrijving van Amerika en Europa van Islamitische bewegingen als fundamentalistisch niets meer dan een oorlog tegen de terugkeer van de Islam in het leven. Het is een strategische en zelfs een essentiële kwestie voor het

Westen. Zij plannen om de derde wereld landen, en vooral de Islamitische wereld, in een achtergestelde positie te houden en hen te weerhouden van een ware heropleving. Deze strategie moet de nieuwe vestiging van de *Khilafah* verhinderen die hun systeem zal ontwortelen en een eind aan hun ambities en hebzucht zal maken.

Kijk naar de verklaring van één van deze mensen Een gastprofessor op de Universiteit van Harvard voor Midden Oosten studies. Hij legde een rapport voor aan het Congres van de Verenigde Staten waarin hij zei:

"De visie van de fundamentalisten is dat de sjarie'a in al zijn details zou moeten worden toegepast en dat de geboden en de verboden van God volledig moeten worden uitgevoerd, en dat dit verplicht is voor alle moslims. Islam is de basisbron van hun kracht en de sjarie'a is geschikt voor toepassing vandaag de dag, zoals het geschikt was in het verleden."

Hij zei ook:

"De fundamentalisten haten de Westerse beschaving, zij zien het als de grootste hindernis voor de aanwezigheid van de toepassing van de Islamitische wet."

De Amerikaanse professor John Esposito, verklaarde ook in een rapport aan het Amerikaanse Congres het volgende:

"Degenen die het meest de Amerikaanse belangen bedreigen zijn de moslimfundamentalisten."

Dit is het fundamentalisme dat door de ongelovigen wordt aangevallen en een verbanning van de Islamitische *sjarie'a* uit het leven probeert te bewerkstelligen. Als dit fundamentalisme is, zijn alle moslims fundamentalisten volgens hun definitie. Dit is omdat de moslims met hart en ziel, ijverend wachten op de totale toepassing van alle Islamitische regels onder de *Khilafah* Staat. Wachtend om henzelf en de wereld van de ellende van het kapitalisme te bevrijden en hen te zegenen met de glorie van Islam.

(يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُنِمْ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ)

"Zij wensen het licht van Allah met hun monden uit te doven, maar Allah vervolmaakt Zijn licht, ook al staat het de ongelovigen tegen." (VBK soera as Saff 61, aya 8)

Globalisatie (*al 'auwlama*)

Het gebruik van de term “Globalisering” kan vergeleken worden met de *djilbaab* wat betreft kledingstukken of het voorbeeld van het "Trojaanse Paard" in de militaire technologie: het verbergt in beide gevallen de inhoud zodoende het voor de mensen achter te houden. Zo ook kan men een zelfde vergelijking trekken met de term “Globalisering”.

Een overduidelijk voorbeeld hiervan vond plaats in Beiroet in het eind '97 toen het “Centrum voor de Studie van de Arabische Eenheid”, één van de overblijfselen van de Arabische nationalistes, een conferentie hield over “globalisering”. Hierin werd onder andere besproken welke houding men ertegen moest aannemen. Alsof zij in de term globalisering een tegenstrijdigheid en een bedreiging zagen ten opzichte van het idee van nationalisme. Men vermeldde in de agenda van hun uitnodiging voor de conferentie dat de volgende onderwerpen behandeld zouden worden:

- Globalisering en de houding die de Arabieren aangaande dit begrip moeten aannemen, evenals de manifestatie ervan op het gebied van economie, cultuur en politiek;
- De historische, huidige en toekomstige rol;
- Hoe gaat de Verenigde Staten om met globalisering, vooral na de instorting van de voormalige Sovjetunie en het eind van de “Koude Oorlog”;
- Het effect op de economie en investering in de Arabische landen met betrekking tot hun cultureel leefmilieu en identiteit.

Vele geleerden en professoren werden uitgenodigd op de Conferentie en droegen hun begrip uit aangaande globalisering en de houding die ertegen moest worden ingenomen. De plaatselijke kranten publiceerden memorandum van de stellingen die door de afgevaardigden in de driedaagse conferentie naar voren werden gebracht. Door de grote meningsverschillen tijdens deze studies verwerd de conferentie tot een vete tussen weerbarstige mensen in plaats van een intellectuele conferentie. De organisatoren die de conferentie leidden, besloten het te beëindigen zonder enige resolutie of aanbevelingen uit te dragen.

Globalisering bestaat als term tien jaar in het Engels en het Frans. Het werd niet gehanteerd om iets te beschrijven op zijn internationale aanwezigheid of manifestatie in de meeste delen van de wereld, maar om een ondernemer of een ondernemingsplan te omschrijven die tracht zijn onderneming internationaal te maken. Bijvoorbeeld, een bedrijf neemt een productiebeleid aan dat de gehele wereld beschouwt als een plaats om haar goederen te produceren. Vervolgens zal het de productie in een staat of in een aantal staten uitvoeren waar de productiekosten goedkoper zijn dan elders. Hier is dan sprake van een bedrijf dat zijn productie "globaliseert". Gelijksortige zaken kunnen worden gezegd over de andere activiteiten van dit bedrijf wanneer het haar beleid van "globalisering" richt tot; marketing, reclame van de goederen, zoekt naar nieuwe goederen en ontwikkeling daarvan, arbeiders, specialisten of managers aanneemt, of investeerders en financiers om de bedrijfsactiviteiten te financieren zoekt.

De eerste keer dat het woord "globalisering" werd toegepast was om de activiteiten van grote Amerikaanse bedrijven midden jaren tachtig te beschrijven. Toen Ronald Reagan in 1981 de president van de Verenigde Staten werd, stelde hij een gewaagd beleid op met betrekking tot internationale relaties, zowel economisch als politiek en verwierf veel steun van Amerikaanse financiële kringen. Een deel van het plan maakte gebruik van de sterke dollar om investeerders uit het buitenland aan te trekken en hun geld te investeren in schuldpapieren voor de Amerikaanse begroting. Daarnaast moest het de geldmarkten die ermee gingen handelen, om zijn programma om de Verenigde Staten te bewapenen en de Sovjetunie uit te putten, financieren. Dit is wat tot de economische instorting van het Communisme in 1989 leidde.

Dit beleid leidde tot opeenvolgende scherpe stijgingen van de waarde van de dollar tijdens het eerste mandaat van Reagan. Zodanig dat de wisselkoers, die door de valuta van andere landen wordt gemeten en door de economische handel van de Verenigde Staten met hen wordt gewogen, een totaal van 159 punten bereikte in februari 1985. De wisselkoers tijdens zijn eerste maand van dienst in januari 1981 lag op 91 punten, een toename van 75%. Dit was één van de tekenen van de politieke gok die Reagan waagde, waarbij hij de negatieve en marginale gevolgen van het sterke dollarbeleid negeerde. Dit, omdat hij gefocust was om het kapitalisme te laten zegevieren over het communisme. Eén van de negatieve gevolgen was dat de sterke dollar de capaciteit van Amerikaanse goederen verzwakte om te concurreren met buitenlandse goederen die buiten de Verenigde Staten werden geproduceerd. Zo daalde het niveau van de Amerikaanse uitvoer terwijl zijn invoer steeg. Bijgevolg, nam het

tekort in het saldo van de buitenlandse handel van de Verenigde Staten tijdens het presidentschap van Reagan scherp toe, tot het tegen het einde van zijn leiderschap de \$723 miljard bereikte. Dit vergeleken met het totaal aantal van slechts \$4 miljard opgedaan tijdens de acht jaar die hem voorafgingen.

Een andere bijwerking van de sterke dollar was dat de winsten van veel bedrijven van de Verenigde Staten daalden door de sterke concurrentie tussen buitenlandse goederen en Amerikaanse goederen die op basis van de dollar werden geprijsd. Deze bedrijven werden gedwongen om de prijs van hun goederen te verlagen en serieus op zoek te gaan naar manieren om de kosten, vooral de kosten van Amerikaanse arbeid, te verminderen. Rond dezelfde tijd stelde een groep Amerikaanse professoren voor dat deze bedrijven een fundamentele herstructurering moesten ondergaan op al hun activiteiten zoals productie, marketing enzovoort. Dit idee werd wijdverspreid onder de Amerikaanse investeerders en zakenlieden. De tenuitvoerbrenging leidde tot de sluiting van verscheidene fabrieken en bedrijfstakken in Amerika. Dit leidde ook tot massaontslagen van werknemers en arbeiders. Een voorbeeld hiervan is het massaontslag van werknemers door General Motors, één van de grootste autoproducenten in Amerika, toen het 74.000 werknemers in één keer ontsloeg. IBM, één van de grootste computerbedrijven, ontsloeg 60.000 werknemers in drie cyclussen binnen een korte tijdsperiode.

Na de reorganisaties slaagden deze bedrijven erin om de productie van de fabrieken die ze voorheen hadden gesloten of verkocht, weer op peil te krijgen. Dit werd gedaan door nieuwe kleine bedrijven op te zetten met lage arbeidslonen. Dit werd vooral gedaan door diegenen die geraakt waren door het verlies van arbeidskrachten door de invoering van de reorganisaties, en door ondernemingen die buiten Amerika fabrieken en branches hadden gevestigd. Dit kwam omdat de sterke dollar de prijzen en de lonen naar beneden duwde in het buitenland. De Amerikaanse bedrijven concentreerden zich op arme en zwaar bevolkte landen zoals Pakistan, Indonesië, de Filipijnen, Thailand en India, waar het maandelijkse loon van een arbeider gelijk was aan de verdienste van één Amerikaanse fabrieksarbeider in een paar uur. Dit werd niet alleen beperkt tot arbeiders maar omvatte ook opgeleide en gespecialiseerde werknemers zoals ingenieurs en computer programmeurs. Het maakte niet uit waar zij zich bevonden zolang de lonen veel lager waren dan de Amerikaanse norm en zolang de wanhoop voor en behoefte aan werk groot was.

De politieke uitzichtloosheid steeg in Amerika door bedrijven te herstructureren en door arbeiders op een collectieve manier in grote aantallen te ontslaan. Vele Amerikanen zagen de uitvoer van werk naar het buitenland als een beroving van hun werk en als een aanval op hun levensonderhoud. Zij beschouwden de reorganisaties als niets anders dan kapitalistische hebzucht. De bedrijven beweerden dat zij dit moesten doen wegens de intense internationale concurrentie en dat zij geen andere keus hadden dan om op internationaal niveau te concurreren en hun werk te “globaliseren”. Commissies benoemd door het Congres hielden vergaderingen die open waren voor het publiek, om de globalisering van Amerikaanse bedrijven te onderzoeken. De eerste vergadering werd in 1987 gehouden en de laatste vond plaats in 1992. Dit onderzoek leidde tot de bekendmaking van het idee van globalisering, toen de commissies het gebruik consolideerden door het in de rubrieken van hun rapporten te plaatsen die in 1987 en in verdere jaren gemaakt werden. Dit was de eerste keer dat de term “globalisering” als titel werd gebruikt in een boek of rapport dat in het Engels gepubliceerd werd. Daarna volgde de publicatie van boeken over globalisering tot het gepubliceerde materiaal in Engels een aantal van 260 boeken bereikte. Veel daarvan werden in de jaren negentig tijdens het mandaat van president Clinton gepubliceerd.

Echter, het doel van deze onderzoeken was om de politieke druk te verlichten met betrekking tot de ontslagen door deze bedrijven en de export van hun werk buiten Amerika. Dit om hun daden te rechtvaardigen en de vijandige atmosfeer te elimineren die door de media naar buiten werd gebracht. De onderzoeken die in 1992 werden beëindigd werden niet hervat, ondanks het feit dat deze kwesties in de Presidentiële verkiezingen aan het eind van 1992 aan de orde kwamen. Nadat Clinton aan de macht kwam, bekrachtigde het Congres de “NAFTA” overeenkomst, die Bush met Canada en Mexico had ondertekend. De overeenkomst liet Amerikaanse en Canadese maatschappijen toe om goederen te vervaardigen in Mexico, waar de arbeiderslonen uiterst laag waren, en het vervolgens in Amerikaanse en Canadese markten te verkopen. Dit was waar de Amerikaanse arbeidersvakbonden en de Amerikaanse politieke facties, die zich tegen deze maatschappijen verzetten, zo bang voor waren.

De politieke onenigheid die gepaard ging met politiek conflict binnenin Amerika kwam praktisch aan een eind in 1992. De massaontslagen en de export van werk buiten Amerika dat ging doorgaans gepaard met de term “globalisering” en werd onder deze noemer verspreid. Het werd beëindigd ten gunste van de Amerikaanse financiële kringen en de bedrijven onder hun controle. Dit leidde tot de vorming van een publieke opinie die stelde dat het

werk hoge kwalificaties en ervaring vereist, waarvoor hoge lonen zouden moeten worden betaald, nooit het Amerikaans grondgebied zou mogen verlaten. Als iets wel geëxporteerd moest worden, dan zou het alleen werk zijn dat fysieke arbeid vereist; vermoeiend, eentonig werk met zeer lage lonen. Als deze verwachtingen gerealiseerd worden zouden alle Amerikanen profiteren omdat het zou leiden tot specialisatie in de geavanceerde industrieën, hoge kwalificaties, ervaring en goed betaald werk. Bijgevolg zouden de goederen gemaakt door geëxporteerd werk door buitenlandse arbeid met lage prijzen terugkomen op de Amerikaanse markten.

De politieke oplossing van deze kwestie in 1992 en het aantreden van Clinton als president in 1993 leidden tot verandering in het buitenlandse en economische beleid van de Verenigde Staten. Zijn voorganger Bush nam het beleid aan dat de export van goederen promootte en het beleid van de Wereldhandelsorganisatie sponsorde in plaats van GATT, om zo de deuren voor de export van goederen wijd open te zetten. Nochtans waren de Amerikaanse investeerders en de financiële kringen van mening dat het belangrijker was om te vervolmaken waar zij begin jaren tachtig mee waren begonnen - het uitvoerig herstructureren van de Amerikaanse bedrijven – eerder dan het bevorderen van de export van goederen. Dit, om hen te versterken zodat zij winst konden maken. Zij oordeelden dat reorganiseren zou leiden tot de uitvoer van heel wat werk en niet alleen hun goederen en dat het ook zou leiden tot hun betrokkenheid in de woeste concurrentie met niet-Amerikaanse maatschappijen.

De Amerikaanse investeerders brachten andere ideeën naar voren die zij door Clinton wilden laten goedkeuren. Zij beweerden dat Amerika vele jaren de lasten en de kosten van de Koude Oorlog en andere internationale lasten had gedragen. Bijgevolg werden Europa en Japan economisch sterker, in een zodanig mate dat zij nu de essentiële belangen van de Verenigde Staten bedreigden. Nu de Koude Oorlog over was zeiden zij dat Amerika zijn capaciteit moest herwinnen om zo met Europa en Japan te kunnen concurreren, en het concurreren moest op een dominante manier hervat worden. Zij zou zich er niet toe moeten verplichten om Europese en Japanse belangen waar te nemen en goed te keuren zoals zij in het verleden heeft gedaan. Sommige Amerikaanse investeerders verzochten zelfs dat de Amerikaanse geheime diensten gebruikt konden worden bij het economisch bespioneren van Europa en Japan en hun bedrijven, gezien nu de zorgen van de Koude Oorlog en andere politieke kwesties waren verminderd.

In antwoord op deze ideeën en adviezen keurden Clinton en zijn minister van financiën, Mr Rubin, die één van de belangrijke persoonlijkheden op Wall Street was, de vraag naar het openen van de wereldmarkten goed. Niet alleen om Amerikaanse goederen te verkopen, maar ook om de bedrijven van de Verenigde Staten toe te laten om goederen te produceren waar goedkope arbeid beschikbaar was. En om hun diensten en goederen op de markt te brengen in Amerika of een ander land waar zij dat wensten. Het belangrijkste hieraan was de acceptatie van de financiële instituties in Amerika, zoals banken, verzekeringsmaatschappijen en kantoren van geldmarkten in het buitenland. Dit was een nieuwe kwestie aangezien deze maatschappijen niet eerder in het buitenland hadden gewerkt en niet welkom waren in vele landen vanwege het gevaar van hun werk. Dit is omdat de financiële instituties vanuit hun aard werken om het geld van de mensen in de vorm van sparen, verzekeringspremies, aandelen en obligaties aan te trekken. Bijgevolg, zou een enorme hoeveelheid geld in hun handen vallen, wat hen in staat zou stellen alles te kunnen doen.

De Amerikaanse investeerders waren bezorgd over het idee dat onmiddellijk na het eind van de Koude Oorlog naar voren werd gebracht, namelijk dat de wereld onvermijdelijk in drie grote economische gebieden verdeeld zou worden. Het eerste zou het geheel van Europa omvatten en door Westelijk Europa worden geleid. Het tweede zou het grootste deel van Azië omvatten en door Japan worden gedomineerd; en het derde zou de twee Amerikaanse continenten omvatten die tot de hegemonie van Amerika wordt beperkt. Zij vreesden dat dit idee werkelijkheid zou worden en verzetten zich er fel tegen en beschreven het als regionalisering. Zij zinspeelden op het feit dat Europa en Japan het meest gesteld waren op dit idee. Zij boden een alternatief op dit idee, d.w.z. dat de wereld één globale markt zou moeten worden. Geen enkel land zou een monopolie moeten hebben over een gebied, eerder zou elk land het recht moeten hebben om in elke plaats in de wereld te concurreren. Zij bevorderden dit idee door intensieve mediacampagnes; Clinton nam het tot beleid aan en vele boeken werden hierover gepubliceerd. Naar aanleiding hiervan werden boeken gepubliceerd die de globalisering van bedrijfsactiviteiten bespraken.

Deze mediacampagne eindigde in de Verenigde Staten nadat het beleid van Clinton het idee aan het begin van zijn mandaat aannam. Het verspreidde zich toen buiten de Verenigde Staten, gesponsord door de Amerikaanse regering en zijn staatsinstellingen. In het buitenland, vooral bij landen die ontwikkelingslanden genoemd worden, werden de media campagnes gefocust,

en werden de mensen van die landen overspoeld met ondiepe, bedrieglijke gedachten, zwakke uitdrukkingen en vreemde drogredenen. Vele mensen waren er volledig door onthutst. Ondanks de dwaze aard van de ideeën waar de campagnes toe opriepen, werden zij zorgvuldig en aandachtig gepland om specifieke resultaten te bereiken. Namelijk een nieuwe vorm te geven aan de publieke opinie in deze ontwikkelingslanden en dit te gebruiken in het voordeel van Amerikaanse bedrijven om zo de vruchten te plukken van het winnen van de Koude Oorlog en hen te monopoliseren in plaats van Europese en Japanse bedrijven. Helaas is het nu duidelijk dat deze campagnes hun doelstellingen hebben bereikt en dat zij de heersers daar die verblind zijn door het Westen en de Westerse cultuur, in staat hebben gesteld om hun volk te verdoven vóór het nieuwe offensief van Amerika en de aanval op hun land. Zij openen hun markten voor de goederen van Amerika, stellen hun goedkope arbeid ter beschikking in de fabrieken van Amerika, trekken de spaargelden van mensen aan voor Amerikaanse financiële bedrijven, en gebruiken Amerikaanse geldmarkten voor speculatie.

Hieronder staan enkele van de ideeën verhuuld onder de term “globalisering”, die Amerika wil propageren in het buitenland en met name in derdewereldlanden:

1. Na de val van de Sovjet Unie bleef slechts het Westers economisch systeem in de wereld over, dat tot de vrije markt bestempeld werd in plaats van zijn ware naam, het kapitalisme. Het is het systeem dat ons aan zijn hebzucht en verschrikking herinnert. Alle landen in de wereld voeren het uit of streven ernaar om het uit te voeren;
2. Wereldwijde financiering en de stroom van geld zijn nu gecentraliseerd, omdat de voorstanders het naar elk land kunnen overbrengen en het kunnen gebruiken in elke vorm van investering waarvan de winst groter zal zijn dan andere investeringen. De overdracht van geld kan met uitzonderlijke snelheid worden uitgevoerd. Het wordt vergemakkelijkt door snelle communicatiemiddelen en het geld zal niet geïnvesteerd worden in een land dat de investering belemmerd of verhindert;
3. De zakenwereld is eveneens verenigd geworden. Vandaar de opkomst van multinationals, hoewel zij niet echt multinationalaal zijn, omdat hun hoofdbedrijf slechts één land volgt en slechts één nationaliteit heeft. Deze bedrijven hebben de capaciteit om producten te vervaardigen op wereldwijd niveau; waardoor elk

land dat wenst zich te ontwikkelen deze multinationale ondernemingen wel moet verwelkomen zodat zij de mensen aannemen of hun producten zullen verkopen, anders zullen de multinationals naar een ander land gaan;

4. De wereldwijde communicatie vanaf alle hoeken van de wereld is zo uitvoerig geworden en onderling verbonden dat elke factie of entiteit verhinderd wordt om het te controleren. Deze verbinding heeft ertoe geleid dat de informatie van de mensen gedeeld wordt. Hierdoor zijn zelfs de meningen van de mensen en hun smaken hetzelfde geworden.

Dit zijn enkele concepten van “globalisering” die gepromoot worden in de derdewereldlanden. De bevordering van deze concepten heeft als doel om op diens basis de noodzaak te versterken om buitenlandse valuta en arbeid aan te trekken. Het is tevens bedoeld om het advies van de voorstanders van globalisering te adopteren met betrekking tot wetsvoorstellen in het land en de privatisering van de staatsinstellingen, om zo dergelijke voorstanders in staat te stellen dit soort instellingen te kunnen kopen. Naar hun mening is er geen andere optie voor de moslims dan henzelf aan te sluiten bij een wereld die akkoord is gegaan met de globalisering van geld en arbeid. Anders zullen wij achtergesteld blijven.

Niemand zou het effect moeten negeren van deze eisen, propaganda en misleiding en de verhulling ervan door globalisering in een land wiens leiders en denkers mensen zijn die door onwetendheid worden overheerst en die afhankelijk zijn van de staatsmedia voor het vormen van hun meningen. Dit is waarom het niet vreemd is dat wij deze eisen van globalisering met de missionaire invasie van de negentiende eeuw vergelijken. Deze aanval kan gevaarlijker zijn dan voorheen omdat het deze keer niet onder het voorwendsel is van religie, maar deze vele malen wreedaardiger is.

